

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobkyně: **N. T. D.**, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí ČR**, se sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 5. 10. 2012, č.j. 306809/2012-KKM,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 5. 10. 2012, č.j. 306809/2012-KKM, a rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 19. 7. 2012, č.j. 1587/2012, jsou nicotná.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15.161,- Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 5. 10. 2012, č.j. 306809/2012-KKM (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 19. 7. 2012, č.j. 1587/2012, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobkyně shrnula svoji argumentaci do dvou žalobních bodů:

V prvním žalobním bodu žalobkyně uvedla, že řízení bylo zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, ačkoli z odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně je dle žalobkyně zřejmé, že správní orgán ve skutečnosti shledal důvody pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b). Dle žalobkyně žádost není a nebyla zjevně bezpředmětná, ale správní orgán ji spíše shledal právně nepřipustnou, jelikož ani sám správní orgán netvrdil, že by žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu a prominutí povinnosti osobního podání neměla předmět. Žalobkyně namítla, že výrok usnesení orgánu I. stupně je nezákonný, přičemž je v rozporu s odůvodněním tohoto rozhodnutí. Žalovaný dle žalobkyně pochybil, když nezjednal v daném případě nápravu.

V druhém žalobním bodu žalobkyně namítla, že postupem orgánů obou stupňů dochází k porušování zákona, když je žalobkyni bráněno v osobním podání a projednání žádosti o dlouhodobý pobyt.

Uvedla, že dle webové stránky žalovaného musí být každý žadatel o povolení k dlouhodobému pobytu registrován v systému VISAPPOINT. Občané Vietnamu mohou podat žádost o dlouhodobý pobyt pouze na zastupitelském úřadu v Hanoji. Žalobkyně namítala, že zákon o pobytu cizinců neopravňuje žalovaného, aby podání žádosti o dlouhodobý pobyt podmiňoval registrací v systému VISAPPOINT nebo jiným způsobem objednání. Dle žalobkyně je předmětný systém nastaven tak, aby občanům Vietnamu nenabízel volné termíny k podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, čímž je občanům Vietnamu bráněno tento druh žádosti podat. Žalobkyně dále uvedla, že jejímu právnímu zástupci jsou známy případy občanů Vietnamu, kteří se svoje děti pokoušejí k podání žádosti bezúspěšně objednat již dva roky. Tuto situaci jako nezákonnou a diskriminační shledal v rámci svých šetření i Veřejný ochránce práv.

Právní zástupce žalobkyně se žalobkyni opakovaně pokoušel registrovat k osobnímu podání žádosti o dlouhodobý pobyt v systému VISAPPOINT. Systém však registraci nikdy neumožnil s tím, že termíny jsou obsazeny a je třeba zkusit registraci později.

Tato situace je dle žalobkyně porušením práva na soudní a jinou právní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Je taktéž porušením Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Z těchto důvodů proto žalobkyně požádala podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Přitom zastupitelský úřad upozornila na právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č.j. 9 Aps 6/2010 a na stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 17. 8. 2011, sp.zn. 2273/2011/VOP/PP. Správní orgán I. stupně se však uvedenou argumentací vůbec nezabýval, přičemž ani žalovaný nezjednal nápravu, čímž bylo pokračováno v porušení práv žalobkyně na podání a projednání žádosti a na rodinný život.

Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. V úvodu tohoto vyjádření shrnul žalovaný průběh řízení a uvedl, že setrvale zastává stanovisko, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu podání žádosti podle zákona o pobytu cizinců, zejména proto, že v údajně požadovaném termínu byl již daný termín rezervován pro jiného žadatele, nejsou samy o sobě, bez dalšího individualizovaného zdůvodnění, způsobilé být důvodem kladného posouzení žádosti o upuštění od osobní přítomnosti žadatele.

K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že zastupitelský úřad Hanoj zastavil řízení o žádosti žalobkyně na základě ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu z důvodu, že neshledal žádost o upuštění od osobní přítomnosti žalobkyně při podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR opodstatněnou. Žalovaný s odkazem na odbornou literaturu uvedl, že se domnívá, že správní orgán I. stupně a následně i rozkladový orgán, posoudily podanou žádost žalobkyně správně, neboť dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, tj. pro zjevnou právní nepřipustnost, by bylo možné řízení o žádosti zastavit pouze v případě, kdy podaná žádost by žádala provedení něčeho, co není fakticky či právně možné nebo k čemu není žadatel oprávněn.

Žalovaný dále uvedl, že i stanoviskem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č.j. 9 Aps 6/2010-106 je předjímano, že „*doručením takovéto žádosti zastupitelskému úřadu (tj. žádosti o udělení víza spojené se žádostí o posouzení možnosti prominutí osobního podání) je zahájeno řízení o udělení víza, které příslušný orgán zastaví (v případě, že se rozhodne žádosti nevyhovět) podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu; půjde o žádost sice řádně podanou, ale v důsledku rozhodnutí zastupitelského úřadu zjevně bezpředmětnou.*“

K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že systém VISAPPOINT je organizačním opatřením, pomocí něhož je transparentním způsobem zabezpečován spravedlivý a rovný přístup všech potenciálních žadatelů k podávání žádostí o vízum či pobytu, a který současně slouží k zajištění důstojného komfortu těchto žadatelů při jejich podávání za podmínek objektivně limitovaného personálního obsazení relevantních zastupitelských úřadů.

Při vytváření tohoto systému hrály roli dva faktory. Jde o počet konzulárních pracovníků působících na jednotlivých zastupitelských úřadech a počet žadatelů, kteří na zastupitelském úřadu žádost podávají. Pokud počet podávaných žádostí neúměrně převyšuje kapacitní možnosti zastupitelských úřadů, je naprosto nezbytné zavést organizační opatření, které se s obdobným problémem vypořádá. Jde tak v podstatě o internetový rezervační systém elektronických úředních hodin. Pojem a obsah úředních hodin správního úřadu není správním řádem upraven. Neexistuje zákonná úprava úředních hodin. Je-li zákonem stanovena povinnost podat žádost osobně na zastupitelském úřadě, lze ji vykonat pouze v úředních hodinách. Postrádají-li úřední hodiny jako takové úpravu ve správním řádu, pak jejich struktura není obecně závazným předpisem upravena a je v pravomoci správního úřadu.

V případě zastupitelského úřadu v Hanoji jsou úřední hodiny stanoveny pro všechny pracovní dny od 9 do 12 hodin a od 14 do 15 hodin. Pro jednotlivé úkony v rámci výkonu konzulárních funkcí jsou úřední hodiny rozděleny. Úřední hodiny jsou nastaveny tak, aby přinášely rovnoměrné a spravedlivé pokrytí pro všechny účely podávaných žádostí a umožňovaly plnění i dalších funkcí, zejména všech konzulárních funkcí, které zastupitelský úřad musí zajišťovat.

Z uvedených důvodů není dle žalovaného možno shledat, že by automatizované objednávání žadatelů bylo v rozporu se zásadou legality dle ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu. Pokud by tomu tak skutečně bylo, pak by nemožnost osobního přístupu jednotlivce na jakýkoliv správní úřad mimo tímto úřadem určené úřední hodiny mohla být shledána nezákonnou a v rozporu s právními předpisy. Díky systému VISAPPOINT má tedy objednaný žadatel zaručen přístup na zastupitelský úřad v rezervovaném termínu, aniž by byl mimo zastupitelský úřad na veřejném prostranství cizího státu, kam pravomoci českého úřadu nesahají, vystaven riziku, že se kvůli „organizované“ frontě vůbec ke vstupu do objektu zastupitelského úřadu nedostane, jako tomu bylo v minulosti. Provedení objednávky volného termínu a následné podání žádosti objednaným žadatelem ve vymezených úředních hodinách je dle žalovaného v souladu i se Směrnicí č. 2003/86/ES.

Systém VISAPPOINT byl zaveden v roce 2009 a registrace se stala fakticky nutnou až ode dne 31. 12. 2010, kdy nabyla účinnosti novela zákona o pobytu cizinců, která do

ustanovení § 169 odst. 14 zavedla osobní formu podání žádosti na zastupitelském úřadě. Množství provedených registrací a v návaznosti na ně podaných žádostí dokumentuje, že registrace v systému VISAPOINT je možná a že uvedený systém je funkční.

Žalovaný uvedl, že systém VISAPOINT je sledován i Veřejným ochráncem práv, který v zásadě již v roce 2008 doporučil jeho zavedení, jak je uvedeno v tiskové zprávě ze dne 3. září 2008. Žalobkyně uvedené stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 17. 8. 2011, sp.zn. 2273/2011/VOP/PP, adresované ministru zahraničních věcí ČR, se stalo podnětem k jednání na úrovni Ministerstva zahraničních věcí, Ministerstva vnitra, a to společně i se zástupci Kanceláře Veřejného ochránce práv.

Žalovaný dále odmítl, že by v jeho rozhodovací praxi nebyl zohledněn žalobkyní zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Zastupitelský úřad se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval skutečností, že žadatelka nezdůvodnila, proč je osobní podání žádosti pro ni takovou zátěží, která je důvodem pro absenci osobní přítomnosti při podání žádosti.

Žalovaný závěrem uvedl, že zastává názor, že osobní přítomnost žadatele při podání žádosti je základním předpokladem přijetí žádosti dle zákona o pobytu cizinců a zároveň je významným nástrojem pro detekci pokusů o nelegální migraci. Plošná rezignace na zákonný požadavek osobní přítomnosti, a to z důvodu v zásadě nemajícího vazbu na osobní poměry potenciálního žadatele ze strany zastupitelských úřadů, by popírala smysl zavedení takového požadavku do vízového procesu. Umožnění výjimky je v zákoně o pobytu cizinců zakotveno, musí se však i nadále jednat o opatření výjimečné, které se bude odvíjet od individualizovaných podmínek konkrétního případu žadatele.

Při ústním jednání před soudem zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě, přičemž žalobu doplnil o námitku, že rozhodnutí správních orgánů obou dvou stupňů jsou nicotná, jelikož nebyly tyto správní orgány k vydání rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu věcně příslušné, přičemž odkázal na znění ust. §§ 165 písm. j) a 166 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný k otázce nicotnosti rozhodnutí odkázal na výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č.j. 9 Aps 6/2010-106 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č.j. 6 Azs 77/2015-36, který vztáhl závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v prvním rozsudku na situaci žalobkyně, která byla v obdobném postavení jako žalobkyně v nyní projednávaném případě, tj. neúspěšně žádala o povolení k dlouhodobému pobytu.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žádostí ze dne 26. 6. 2012 žalobkyně požádala o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. V průvodním dopise k této žádosti uvedla, že žádá o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců. K tomu uvedla, že se opakovaně pokoušela registrovat k osobnímu podání žádosti v systému VISAPOINT, ale systém nikdy registraci neumožnil s tím, že termíny jsou obsazeny.

Rozhodnutím Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 19. 7. 2012, č.j. 1587/2012, bylo řízení o žádosti žalobkyně podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaveno pro zjevnou bezpředmětnost. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu podání žádosti nejsou způsobilé být důvodem pro kladné posouzení žádosti o upuštění od osobní přítomnosti při podání žádosti. Žalobkyně tak

dostatečně nezdůvodnila, proč je osobní podání žádosti pro ni takovou nepřiměřenou zátěží, která je důvodná pro absenci osobní přítomnosti při podání žádosti.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí rozklad, ve kterém uvedla, že má pochybnost o tom, zda systém VISAPPOINT vůbec nějaké volné termíny pro občany Vietnamu skutečně nabízí. Když se pokusila tuto skutečnost zjistit, bylo jí sděleno, že informace o tom, zda systém VISAPPOINT skutečně nějaké volné termíny nabízí, jsou tajné, jelikož se jedná o prostředek k regulaci velikosti vietnamské komunity v České republice. Tyto informace zdůvodňují nemožnost osobního podání žádosti.

V rozkladu žalobkyně dále uvedla obdobné námitky jako v podané žalobě, přičemž k prokázání svých tvrzení stejně jako v žalobě navrhla provést výslech svědků, konkrétně Veřejného ochránce práv JUDr. P. V., Mgr. J. V., ředitele odboru konzulárních koncepcí a metodiky MZV ČR a Mgr. M. P. z oddělení emigrace MV ČR, OAMP.

O rozkladu bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ministra zahraničních věcí ze dne 5. 10. 2012, č.j. 306809/2012-KKM, a to tak, že rozklad byl zamítnut. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr zahraničních věcí uvedl, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu podání žádosti podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nejsou bez dalšího individualizovaného zdůvodnění způsobilé být důvodem pro kladné posouzení žádosti o upuštění od osobní přítomnosti. Takové zdůvodnění žádosti žalovaný postrádá jak v původním podání žalobkyně ze dne 26. 6. 2012, tak i v rozkladu ze dne 10. 8. 2012. Je přitom na žadateli, aby zastupitelskému úřadu odůvodnil, proč osobní podání žádosti pro něj samotného je skutečně takovou nepřiměřenou zátěží. Z těchto důvodů shledal ministr zahraničních věcí provedení výslechu žalobkyní navržených svědků či dalších důkazů bezpředmětným.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Soud se nejprve zabýval námitkou, kterou zástupce žalobkyně vznesl během ústního jednání před soudem, tj. že napadené rozhodnutí je nicotné, protože je vydal věcně nepřislušný správní orgán. Zrušil-li by soud rozhodnutí pro nicotnost, nezabýval by se dalšími žalobními námitkami, poukazujícími na nezákonnost takového rozhodnutí, jelikož zákonnost lze zkoumat jen u aktu, který existuje.

Podle § 65 odst. 1 soudního řádu správního se může žalobce domáhat vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu. Soudní řád správní stanoví v § 76 odst. 2, že k nicotnosti soud přihlíží nejen k námitce žalobce, ale i z úřední povinnosti. Dospěje-li soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nicotné, potom jeho nicotnost svým výrokem v rozsudku deklaruje. Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Jde o vady, které jej činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž jej nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního

podkladu k vydání rozhodnutí. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

V daném případě soud přisvědčil námitce žalobkyně, že rozhodnutí vydal správní orgán, který nebyl k vydání rozhodnutí ve věci věcně příslušný.

Podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo vnitra v rámci působnosti ve věcech vstupu a pobytu cizinců na území a jejich vycestování z tohoto území rozhoduje o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k přechodnému pobytu, o prodloužení platnosti těchto oprávnění k pobytu a o povolení k trvalému pobytu.

Z uvedeného vyplývá, že ministerstvo vnitra je oprávněno rozhodovat ve věcech dlouhodobému pobytu, tj. o vydání povolení k dlouhodobému pobytu i o zastavení řízení o žádosti o tento druh pobytu.

Působnost žalovaného ministerstva zahraničních věcí je upravena v ustanovení § 166 zákona o pobytu cizinců. V odst. 2 je stanoveno, že ministerstvo zahraničních věcí vykonává státní správu ve věcech udělování víz v rozsahu stanoveném tímto zákonem prostřednictvím zastupitelského úřadu. Ministerstvo zahraničních věcí je tak oprávněno rozhodovat pouze o udělování víz, nikoli o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.

K vydání povolení k dlouhodobému pobytu, resp. k jakémukoli rozhodnutí o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu je věcně příslušné ministerstvo vnitra.

V daném případě je totiž třeba rozlišovat vízum, kde je zákonem o pobytu cizinců stanovena působnost ministerstva zahraničních věcí, resp. zastupitelských úřadů, a dlouhodobý pobyt, o jehož otázkách má pravomoc rozhodovat pouze ministerstvo vnitra.

Podle § 169 odst. 14 je cizinec povinen žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit. Z tohoto ustanovení lze dovodit pouze oprávnění zastupitelského úřadu rozhodnout o žádosti cizince o upuštění od povinnosti podat žádost osobně, tj. může ji zamítnout či jí vyhovět, nemůže však, jak plyne z výše uvedeného, zastavit celé řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož v této oblasti není dána věcná působnost ministerstva zahraničních věcí, které státní správu v rozsahu stanoveném zákonem o pobytu cizinců vykonává právě prostřednictvím zastupitelských úřadů.

K odkazu žalované strany na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č.j. 9 Aps 6/2010-106 soud uvádí, že v tomto případě, kterým se zabýval Nejvyšší správní soud, cizinec podal na zastupitelském úřadu žádost o vízum k pobytu na území České republiky nad 90 dnů. V případě, který projednává zdejší soud, však žalobkyně žádala o povolení k dlouhodobému pobytu. Rozdíl ve věcné působnosti v otázce víz a povolení k dlouhodobému pobytu soud uvedl výše.

K odkazu na další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č.j. 6 Azs 77/2015-36, soud uvádí, že ani Městský soud v Praze, který předmětnou věc projednával pod č.j. 10A 175/2012, ani Nejvyšší správní soud se otázkou nicotnosti napadených rozhodnutí vůbec nezabývaly.

Z uvedených důvodů soud shledal tuto žalobní námitku důvodnou. Ministerstvo zahraničních věcí, resp. Velvyslanectví České republiky v Hanoji, nebylo k vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu věcně příslušné. V daném případě tak vůbec rozhodovat o žádosti žalobkyně nemělo, když tato pravomoc spadá do působnosti ministerstva vnitra, a proto soud nemohl postupovat jinak, než že rozhodnutí obou správních orgánů prohlásil za nicotná.

Z toho důvodu se také soud dále nezabýval dalšími žalobními námitky, jelikož nemohl posuzovat zákonnost u aktu, který neměl být žalovaným vůbec vydán pro jeho absolutní věcnou nepřislusnost.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně, která měla ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje žalobkyni zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměna zástupce žalobkyně a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna náleží za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 2.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a). d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2012. Mimosmluvní odměna dále náleží za jeden úkon (účast na jednání) v plné výši 3.100 Kč a jeden úkon (účast na jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí) v poloviční výši 1.550 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. g) a odst. 2 písm. f) advokátního tarifu, v platném znění. Mimosmluvní odměna tak celkově činí 8.550 Kč. Dále žalobkyni přísluší náhrada hotových výdajů jejího zástupce ve výši 1200 Kč za 4 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tedy činí 15.161,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. června 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
S. Š.